

**[Korsgaard.]**

det skal være. Meningen med at opfordre Virksomheder til at skabe Reserver, saa tror jeg, man er ude i det helt meningsløse.

Jeg kan derfor ikke se rettere end, at Sukkerfabrikkerne som det private Foretagende, som det jo er, fornuftigvis har Pligt til at drive Foretagendet saa økonomisk som muligt, og jeg kan derfor paa ingen Maade erkende, at de skulde have Pligt til paa kunstig Maade at tage deres Reserver i Brug i denne specielle Situation.

Om det Udbytte, der stilles Aktionærerne i Udsigt, er for lille, ved jeg ikke; men jeg tror paa den anden Side at turde sige, at man ikke med Rimelighed kan kalde det for stort. Sukkerfabrikkerne kan, efter hvad jeg kan regne ud, ved at sætte deres Fabrikker nogenlunde til Nul likvidere deres Foretagender og give Aktionærerne nogenlunde Pari. For disse Penge vilde disse have kunnet købe de nok som omtalte københavnske Obligationer og faaet 7½ pCt. Naar man saa i det givne Tilfælde giver dem Tilladelse til at faa indtil 6, synes jeg dog ikke, man med Rette kan sige, det er for meget.

**Handelsministeren (Hauge):** Da jeg ikke skønner, at en Videreførelse af den politiske Debat kan være til Held for Lovforslaget, skal jeg afstaa fra at gaa ind paa de politiske Betragtninger, der er fremsat.

Jeg skal ogsaa nøjes med at gøre meget faa Bemærkninger til de Udtalelser, der i øvrigt er faldet. Jeg maa gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Duborg, der var saa elskværdig at sige mig, at det var meget behændigt gjort at fremsætte et Forslag som det, her er til Behandling. Det maa jeg naturligvis takke for. Jeg beklager, at jeg ikke kan kvittere med en Tak til det ærede Medlem og sige, at det var ogsaa meget behændigt gjort af ham at stille Venstres Forslag frem i Modsætning til mit Forslag. Det ærede Medlems Udtalelse om, at Aktionærerne i Sukkerfabrikkerne ved mit Forslag vilde blive gjort til Obligationsejere, synes mig at være i den Grad ved Siden af, at det er udenfor al Fornuft at indgaa paa en nærmere Diskussion derom. Forslaget er jo, som allerede sagt, rent midlertidigt, og det reelle i Sagen er, at Aktionærerne begrænses i deres Udbytte, men at Fabrikkerne i øvrigt drives paa normal Maade.

Det rigtige er endvidere dette, at der ved den Ordning, som nu indføres, bliver indført Statskontrol med denne Produktion, og de, der tror, at man kan komme

udenom det, vil tage grundigt fejl. Men det er paa ingen Maade saaledes, at jeg har tvunget enten Fabrikkerne eller Roedyrkerne. Roedyrkerne er kommet af egen fri Villie, ikke blot i Aar, men ogsaa i tidligere Aar, og har anmodet om Statens Bistand; for at de kunde have Mulighed for at dyrke deres Jord med Sukkerroer. Og ved de Forhandlinger, jeg har ført med Fabrikkerne, tør jeg sige, at disse har været interesseret i at faa en Ordning og ogsaa paa en god Maade gennem deres Bestyrelse har medvirket til, at en Ordning kunde tilvejebringes. Hvad nu Venstres Forslag angaar, som det ærede Medlem Hr. Clausager har skitseret, tror jeg, jeg kan sige om det, at det paa ingen Maade, selv om det i nok saa høj Grad fremstilles som et Forslag, der staar i Modsætning til mit, tjener til at lokke hverken Roedyrkerne eller Fabrikkernes Ledelse til at gaa ind paa en Drøftelse af dette Forslag og give Afkald paa den Overenskomst, som jeg er gaaet ind for.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger specielt til det ærede Medlem Hr. Clausager. Han bebrejdede mig, at jeg ikke havde villet gaa ind paa en Diskussion om Venstres Forslag om at forhøje Raasukkertolden. Jeg kunde saamænd godt gaa ind paa en Diskussion derom, men jeg har ment, at det vilde føre alt for vidt, uden at man i Virkeligheden naaede noget som helst derved, i alt Fald ved denne Lejlighed. Det, der er det afgørende for Bedømmelsen af hele det Problem, vi her drøfter, er jo, hvilken Pris der kan opnaas for Sukker paa Verdensmarkedet, og i Forbindelse dermed, hvad De danske Sukkerfabrikker, som er de Fabrikker, man tager som Udtryk for den egentlige Sukkerfabrikation, i det hele taget kan betale Roedyrkerne for Sukkerroer. Men det er altsaa ikke Fabrikkerne, der bestemmer, hvad de kan betale Roedyrkerne, det er først og fremmest Verdensmarkedets Priser. Nu er det utvivlsomt, at Fabrikkerne paa Grund af de gældende Priser paa Verdensmarkedet ikke har nogen Mulighed for at betale Dyrkerne en saadan Pris, at de kan og vil gaa ind paa at dyrke Roer. Det maa man ikke glemme, naar man diskuterer Spørgsmaalet.

Men saa siger det ærede Medlem paa Venstres Vegne, at det er dog et Spørgsmaal, om man ikke kunde halvvejs tvinge Fabrikkerne til at betale Roedyrkerne en saadan Pris, at de vilde være i Stand til med Udbytte at drive deres Jorder med Sukkerroer. Det ærede Medlem vil tvinge Sukkerfabrikkerne ved en Forhøjelse af Raasukkertolden, saaledes at Fabrikkerne bliver stillet over-